

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Kędzierzynie – Koźlu oskarżyła M. D. o to, że w dniu 08 lipca 2019 roku w miejscowości C. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. I badanie 3,37 promila, II badanie 3,26 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 27 lipca 2005 roku sygn. akt VI K 383/05, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 29 marca 2011 roku sygn. akt II ZK 1230/10 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 16 października 2009 roku sygn. akt II K 721/09 za przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości, to jest o przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2019 roku Sąd skazał oskarżonego za wyżej opisane przestępstwo i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności. Orzekł także na podstawie art. 42 § 4 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Nadto na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 /dziesięciu tysięcy/ złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd także orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu to jest kwotę 90,00 /dziewięćdziesiąt/ złotych tytułem poniesionych wydatków i 180,00 /sto osiemdziesiąt/ złotych wymierzonej opłaty.

Zdaniem Sądu wina i sprawstwo oskarżonego M. D. w zarzucanym czynie nie budzą wątpliwości.

Wina oskarżonego jawi się w tym, że oskarżony mając pełną zdolność do rozumienia znaczenia czynu i mając możliwość pokierowania swoim postępowaniem złamał porządek prawny i popełnił przestępstwo.

Sprawstwo zaś oskarżonego w tym czynie wynika z materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia czynu oraz protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego. Sąd ustalając stan rzeczy wziął także pod uwagę dowody obrazujące dotychczasowy sposób jego życia, aktualną sytuację oraz jego karalność za przestępstwa.

Zgodnie z art. 178a § 4 kk, jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 - /kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2/ - był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo – podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Mając zatem poczynione wyżej uwagi na względzie, Sąd uznał oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 178 a § 4 k.k. i orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary zawarte w treści art. 53 § 1 i 2 kk i kierował się przede wszystkim rodzajem i stopniem naruszenia ciężących nań jako uczestnika ruchu drogowego obowiązków z zakresu bezpieczeństwa. Istotne w tym zakresie pozostawały także czas i miejsce zdarzenia, gdzie oskarżony poruszał się w porze dziennej drogami publicznymi.

Wreszcie na szczególną krytykę zasługuje stwierdzony badaniami stopień nietrzeźwości oskarżonego. Fakt podjęcia przezeń decyzji o kierowaniu w takim stanie nietrzeźwości samochodem wskazuje na wysoce naganne jego

zachowanie, a cała sytuacja stanowi o istotnym stopniu społecznej szkodliwości tego czynu. Wskazać należy, iż oskarżony prowadził pojazd z wynikami I badanie 3,37 promila, II badanie 3,26 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. Osoba w takim stanie stanowi poważne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Nie jest w stanie racjonalnie myśleć, podejmować czynności wymagających koordynacji, szybkości myślenia, podejmowania trafnych decyzji i bystrego działania na wypadek różnych sytuacji powstałych na drodze. Nie bez znaczenia na wymiar kary miała także dotychczasowa karalność oskarżonego. Otóż M. D. był dotąd kilka razy karany sędownie. Nie może umknąć uwadze to, że za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. karany był dwukrotnie i tak w 2005 roku i 2006 roku odpowiednio w sprawach II K 383/05 i II K 721/09. Z kolei w 2011 roku karany był za przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k.

Nie wyniósł z żadnego z tychże skazań żadnej lekcji, skoro ponownie zdecydował o prowadzeniu samochodu w stanie niemalże upojenia alkoholowego. Takie zachowanie oskarżonego musi się spotkać z surowym potraktowaniem. Zlekceważył oskarżony w podobny sposób, po raz kolejny porządek prawny i za to zachowanie musi ponieść określone konsekwencje. Sąd żadnych okoliczności łagodzących się nie dopatrywał ferując orzeczenie o karze i środkach karnych.

Sąd wymierzając karę miał na względzie to, aby nie przekraczała ona stopnia zawinienia i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Ma ta kara wpłynąć wychowawczo i zapobiegawczo w stosunku do oskarżonego by surowość kary wzbudziła w nim postawę, by więcej przestępstw nie popełniać. Kara ta ma także wzbudzić w społeczeństwie przekonanie, że za negatywne zachowania grożą określone konsekwencje prawne.

Sąd orzekając środek karny w postaci obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych – dożywotnio, zastosował się do treści art. 42 § 4 kk, po myśli którego Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w § 3 tegoż przepisu.

Na podstawie art. 43 a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, w tym przypadku w minimalnej wysokości.

Uznając za spełnione przesłanki z art. 627 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonego wydatkami poniesionymi w sprawie i wymierzył stosowną opłatę od kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.